

תת"ע 4449/03/17 - מדינת ישראל נגד טאה האשם

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4449-03-17 מדינת ישראל נ' טאה
בפני כבוד השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות
תעבורה י-ם

המאשימה

נגד

טאה האשם ע"י ב"כ עו"ד עומר קראעין

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

השתלשלות העניינים

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הסעת נוסעים מעל המותר, בניגוד לתקנה 84(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
2. על פי המתואר בכתב האישום ביום 27.02.17 בשעה 14:30 לערך, נהג הנאשם באוטובוס ציבורי, בצומת אונרא בירושלים והסיע בו 81 נוסעים במספר העולה על 51 נוסעים כמצוין ברישיון הרכב.
3. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כי באותו יום היה אירוע ביטחוני במחנה הפליטים שועפט אשר במהלכו היה שימוש באמצעים לפיזור הפגנות שכלל ירי וגז מדמיע. כאשר האוטובוס הגיע למקום ועצר בתחנה, תלמידים וילדים מגני ילדים שהמתינו בתחנה נסו על נפשם בעת השימוש באמצעים ועלו לתוך האוטובוס על מנת לתפוס מחסה. לטענתו, הוא ביקש מהילדים לרדת מהאוטובוס על מנת להמשיך בנסיעה אולם שוטרים שפעלו במקום ניגשו אליו ונתנו לו את ההזמנה לדין על עבירה של הסעת נוסעים מעל המותר.
4. בהתאם לכך, הדיון נקבע לשמיעת הראיות בפניי.

הראיות

5. מטעם המאשימה העידה **רס"ר עיינה יצחק**, השוטרת אשר הבחינה בביצוע העבירה וערכה את

ההזמנה לדין וכתב האישום (ת/1) (להלן: "השוטרת"); עד התביעה הנוסף, השוטר אור דרורי, לא העיד שכן ב"כ המאשימה הודיע כי הוא מוותר עדותו.

6. לטענת השוטרת, במהלך אכיפה במחנה פליטים שועפט כאשר עמדה בצומת אונרא הבחינה באוטובוס הנ"ל על דרך ענתא כאשר אנשים עומדים לאורך כל האוטובוס. לטענתה, בנוסף לנוסעים היושבים באוטובוס היו עוד 30 נוסעים בעמידה. לדבריה: **"ביקשתי מהנוסעים אשר עמדו בחלקו הקדמי של האוטובוס לרדת לאט תוך שאני סופרת אותם. לאחר מכן שאלתי את נהג האוטובוס לכמות העומדים ואף ספרתי אותם ועלה כי ישנם 30 איש אשר עמדו באוטובוס בעוד על פי רישיון הרכב לנהג יש היתר להסיע 10 אנשים בעמידה מלבד 51 נוסעים אשר ישבו בתוך האוטובוס"**.

7. מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו ועוד מספר נוסעים שהיו עמו באוטובוס באותו המועד: **מר סאבר ג'אבר**, סדרן בחברת האוטובוסים בה מועסק הנאשם, אשר באותו מועד היה באוטובוס; **מר אחמד בערני ומר מרוואן דיאב** (להלן: "הנוסעים").

דין והכרעה

8. לצורך הרשעה בעבירה של הסעת נוסעים מעל המותר יש לבדוק אם התקיימו יסודות העבירה הנ"ל. כלומר יש לבדוק תחילה האם הרכב היה בנסיעה, ושנית מהו מספר הנוסעים העולה על מספר הנוסעים המותר להסיע ברכב.

9. אדון בשאלות אלו כסדרן להלן.

האם האוטובוס היה בנסיעה

10. על פי הראיות שהוצגו בפניי והעדויות שנשמעו במהלך הדיון עולה כי האוטובוס לא היה בנסיעה בעת שהילדים עלו לתוך האוטובוס אשר עצר בתחנה. השוטרת אישרה במהלך עדותה כי **"באזור היה שימוש באמצעי פיזור הפגנות"** (עמ' 5, ש' 6-7) וכי לטענתה הדבר בטח היה עקב ידיו אבנים לעבר כוחות הביטחון (עמ' 5, ש' 11) וכי היו מהומות באותו אזור (עמ' 5, ש' 27).

11. בשום מקום, לא בנסיבות ביצוע העבירה המפורטות בדו"ח ואף לא במהלך עדותה בפניי לא ציינה השוטרת כי האוטובוס היה בנסיעה.

לעומת זאת, הנאשם העיד כי היה מבצע אכיפה והיה **"בלאגן ויריות וגם גז"** (עמ' 10, ש' 1). לטענתו, כאשר פתח את הדלתות להוריד נוסעים פתאום ילדים עלו לתוך האוטובוס והוא לא יכול היה לנסוע כי פחד לסגור את הדלתות מאחר ונכנסו לטענתו המון ילדים (עמ' 10, ש' 2-3). הנאשם הוסיף כי טרם התחיל בנסיעה פתאום השוטרת ניגשה אליו ולאחר זמן מה מסרה לו את ההזמנה לדין.

העד סאבר ג'אבר אמר במהלך עדותו בפניי כי האוטובוס עצר על מנת להוריד את אחד הנוסעים ופתאום ילדים מגן הילדים עלו לאוטובוס מפוחדים. לטענתו, האוטובוס טרם התחיל בנסיעה ואז השוטרת ניגשה אל הנהג וביקשה רישיונות (עמ' 7, ש' 8-9). בהמשך חקירתו הנגדית נשאל העד האם האוטובוס עצר לבקשת השוטרת ואז השיב **"לא. הנהג עצר על מנת להוריד נוסעים"** (עמ' 8, ש' 1) ואז השוטרת הגיעה לאחר שהילדים כבר עלו לאוטובוס (עמ' 8, ש' 7). עדותו זו של העד לא נסתרה והוא לא נשאל שאלות בחקירתו הנגדית.

העד אחמד בערני אמר בחקירתו הנגדית דברים התומכים בגרסת הנאשם. לטענתו, הנאשם עצר על מנת להוריד נוסעים וכאשר היה באזור שימוש בגז מדמיע ורימוני הלם, ילדים קטנים מגן הילדים עמדו בוכים וכולם ברחו לתוך האוטובוס בעוד הוא עוצר בתחנה (עמ' 8, ש' 28-32).

דבריו של העד לא נסתרו והוא לא נשאל שאלות בחקירתו הנגדית.

עדויות של מרואן דיאב גם היא תמכה בגרסת הנאשם. לטענתו, האוטובוס עצר על מנת להוריד נוסעים ופתאום עלו ילדים במהירות לתוך האוטובוס, כי היה שם "יידוי אבנים שוטרים ובלגן" (עמ' 9, ש' 17). העד הוסיף כי השוטרת הגיעה לאחר שהילדים עלו לאוטובוס בעוד האוטובוס טרם החל בנסיעה (עמ' 9, ש' 20-21).

גם עד זה דבריו לא נסתרו והוא לא נשאל שאלות בחקירתו הנגדית.

12. הנה כי כן, הנאשם וגם העדים מטעמו תומכים בגרסתו שלא נסתרה כי, הוא לא היה במהלך נסיעה בעת שהשוטרת ניגשה אליו וכי הילדים עלו לתוך האוטובוס בעוד הוא עומד בתחנה. בהקשר זה אציין כי לא בכדי השוטרת עצמה לא ציינה ברחל בתך הקטנה כי האוטובוס היה בנסיעה, וכל שהיא רשמה שהאוטובוס היה "על דרך ענתא".

13. לאור האמור ניתן לקבוע כי האוטובוס היה בעצירה ולכן הנאשם לא עבר עבירה כלשהי במהלך "נסיעה".

מהו מספר הנוסעים העולה על מספר הנוסעים המותר להסיע ברכב

14. ברגיל, היה על התביעה להוכיח מהו מספר הנוסעים המותר להסיע בתוך האוטובוס ולהציג על כך ראיות בדמות רישיון הרכב או תעודת עובד ציבור של משרד הרישוי. אולם בענייננו אין מחלוקת כי מדובר באוטובוס ציבורי גדול אשר מותר להסיע בו 51 נוסעים. אין גם מחלוקת כי על פי ההיתר שבידי הנאשם מותר להסיע באוטובוס 10 נוסעים נוספים בעמידה.

15. על פי גרסת השוטרת, הנאשם הסיע 81 נוסעים. על פי המצוין בדו"ח, השוטרת ביקשה מהנוסעים אשר עמדו בחלקו הקדמי של האוטובוס לרדת מהאוטובוס והחלה לספור אותם. לאחר מכן, כך לטענתה, שאלה את הנהג לכמות העומדים (ת/1, ש' 6).

16. דברי השוטרת תאמו את גרסת הנאשם לפיה השוטרת שאלה אותו לכמות העומדים וכי אז הוא הסתכל במראה ואמר לה אולי היו 20, 30 נוסעים (עמ' 10, ש' 26). לטענתו, השוטרת נקבה ב- 81 נוסעים מאחר ושאלה אותו כמה מותר לו להסיע ואז הוא ענה 51 נוסעים ומאחר ולשאלתה לגבי מספר העומדים הוא ענה לה כי להערכתו 20 או 30 נוסעים, אזי היא עשתה חשבון וסיכמה את מספר הנוסעים בהתאם להערכת הנאשם וציינה את המספר 81.

17. יוצא אפוא כי, השוטרת לא ספרה בפועל את מספר הנוסעים, כי לצורך פעולה זו היה עליה להוריד את כל הנוסעים מהאוטובוס, דבר שלא נעשה על ידה. ברור כי מספר הנוסעים שצוין על ידי השוטרת בדו"ח הינו בהתאם להערכה בלבד שניתנה על ידי הנאשם ולא משקף את מספר הנוסעים בפועל.

18. גם אם תאמר שהנאשם חרג מההיתר שבידו והסיע מעל 10 נוסעים בעמידה, הרי לא ניתן לסמוך על

ההערכה שנרשמה בדו"ח לגבי מספר הנוסעים (81), מאחר ואין מדובר בכמות המשקפת את המספר בפועל, כי אם בהערכה בלבד שניתנה מפי הנאשם. מדובר בפרט מהותי שהינו חלק מהפעולות שעל השוטר לדייק בהם בעת אכיפת עבירה של הסעת נוסעים מעל המותר וכך לא נעשה בעיניי.

בנסיבות אלה, לא ניתן לסמוך על ההערכה שנרשמה בכתב האישום לגבי מספר הנוסעים, וברור כי מדובר בהערכה בלבד שלא משקפת את מספר הנוסעים בפועל.

אי הבאת עד מטעם המאשימה

19. המאשימה בחרה לוותר על עדותו של עד התביעה השוטר אור דרורי וב"כ המאשימה הודיע בסיום עדותה של השוטרת אשר העידה בפניי כי השוטר זה היה מעורב באירוע (עמ' 6, ש' 20-24) וכי הוא מוותר על עדותו והכריז "אלו עדי".

20. הלכה פסוקה היא, כי אי הבאת עד רלוונטי לעדות פועלת לרעת הצד שנמנע מהבאתו ומחזקת את גרסת הצד שכנגד. שכן לו סברה המאשימה כי יהיה בכך כדי לסייע בידה הייתה קוראת לו לעדות.

"הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפלילה, בה דוגלת התביעה" (ע"פ 437/82 אבו נ' מ"י פ"ד לז (2) 85).

21. יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בע"פ 677/84 אמנון דוד נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו, 15.09.87):

"כידוע, כלל הוא, שאי-הבאת עדות או ראיה, אשר נאשם יכול היה להביא ולפי תכתיב השכל הישר יכול היה להיעזר בהן אילו הייתה גירסתו נכונה, מקימה נגדו חזקה, אותה עדות או אותה ראיה היו "מדברות" נגדו: ...בכך חיזוק נוסף - אולי לאו דווקא סיוע פורמאלי בפני עצמו - לבניין התביעה".

(ראו גם: ע"א 548/78 שרון ואח' נ' לוי, פ"ד לה(1) 736; ע"א 293/90 גרינהולץ נ' מרמלשטיין (פורסם בנבו, 28.12.94)).

מכל האמור ניתן להסיק כי העד לא הובא לעדות ויש להניח כי יש בדברים שיכול היה להעיד לגביהם כדי לתמוך בגרסת הנאשם.

סיכום ביניים

22. די היה בכל האמור לעיל כדי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. יחד עם זאת, הנאשם העלה טענות בדבר שיקול הדעת של השוטרת, הגנה מן הצדק וכן קיומם של סיגים לאחריות פלילית.

23. אדון להלן בכל אחת מהטענות כסדרן להלן.

שיקול דעת השוטרת

24. השוטרת נחקרה ארוכות על ידי ב"כ הנאשם לגבי הסיבה שבגללה עלו הילדים לאוטובוס והיא אישרה כי אכן היתה פעילות בלתי שגרתית של מהומות במהלך מבצע אכיפה אשר במהלכו היה שימוש באמצעים לפיזור הפגנות. ברור כי מדובר בסיטואציה מפחידה ומבהילה בטח לילדים קטנים שזה עתה יצאו מהגנים והיו בדרכם הביתה ונקלעו לאותו אירוע מבהיל. הנאשם ציין כי עצירתו במקום היתה על מנת להוריד נוסעים ואילו הילדים עלו באופן פתאומי לאוטובוס על מנת לתפוס מחסה מהסכנה שנשקפה להם מהאירועים שהיו במקום.
25. הנאשם, כך עולה על פי הנסיבות, לא רצה בעליית אותם ילדים, וכי המצב נכפה עליו. אולם בסיטואציה שכזו לטעמי היה לשוטרת שיקול דעת שלא לייחס לנאשם את העבירה האמורה ולנסות להבין את המצב אליו נקלע אדם במקום הנאשם ולראות במעשהו, בנסיבות המיוחדות של המקרה, כמעשה קל ערך.
26. השוטרת נשאלה מדוע היא אינה מפעילה שיקול דעת בסיטואציה שכזו, כאשר ילדים פוחדים מידי האבנים, מהירי והגז המדמיע שהיה במהלך מהומות, אך תשובתה היתה "**התפקיד שלי לאכוף את החוק ולא למצוא פתרונות**" (עמ' 6 ש' 3).
27. לשוטרת אשר לנגד עיניו נעברה עבירה לצורך מניעת סכנה מיידית הנשקפת לאדם או לרכוש שיקול דעת אם לאכוף את העבירה ואם לאו, במיוחד כאשר הסכנה שנגרמה, אם בכלל, פחותה מהסכנה שנמנעה. הרי מטרת האכיפה בכבישי הארץ והגברתה היא לשמור על הסדר הציבורי וביטחונם של משתמשי הדרך ולא דווקא העמדתם לדין של נהגים.
28. בענייננו, לא היה מקום לאכוף את העבירה כנגד הנאשם, לא רק משום שהוא לכאורה מנע סכנה מיידית לילדים אשר מצאו באוטובוס מחסה מהאמצעים שהופעלו אגב "מבצע האכיפה" אלא משום שלא נעברה על ידו כל עבירה, שכן האוטובוס עמד בתחנה והילדים עלו לאוטובוס באופן פתאומי ושלא מרצונו והוא אף חדל באותה עת מהמשך נסיעה.
29. לסיכום נקודה זו אציין כי השוטרת טעתה בהפעלת שיקול הדעת, ולא היתה אמורה לאכוף את העבירה כנגד הנאשם ולא להביא מלכתחילה לזימונו לדיון בבית המשפט על העבירה האמורה.

הגנה מן הצדק

30. חרף הדיון לעיל, לפיו הגעתי למסקנה כי לא נעברה על ידי הנאשם כל עבירה, הן מהטעם שהאוטובוס לא היה בנסיעה והן מהטעם שמספר הנוסעים המצוין בכתב האישום לא משקף את מספר הנוסעים בפועל שהיו בתוך האוטובוס, הרי גם אם יוחלט אחרת, יש מקום לזכות את הנאשם מחמת הגנה מן הצדק.
31. במצב דברים נתון זה כאשר הנאשם עצר את האוטובוס בתחנה וילדים מפוחדים מהאירועים שהיו באותו מקום, נכנסו לתוך האוטובוס כדי לברוח מסכנה שנשקפה להם, לא ניתן לראות בהתנהגותו של הנאשם בהתנהגות עבריינית שהחוק הפלילי בא למנוע אותה.

32. מעשיו של הנאשם אינם בגדר מעשים הפוגעים בערכים מוגנים שהחוק הפלילי בא להגן עליהם וגם אם תאמר שכן, הרי מדובר בנסיבות שבהן הפגיעה הנמנעת היא רעה יותר מהפגיעה הנגרמת.

33. זאת ועוד, מדובר בעבירה של הסעת נוסעים מעל המותר **באוטובוס ציבורי**. בית המשפט בתוך עמו חי והמקרה של הסעת נוסעים בעמידה באוטובוס ציבורי במספר העולה על המותר, הינו דבר שכיח ונפוץ ומעולם לא הובאה עבירה זו לפתחו של בית המשפט בטרם הדיון בתיק זה. מדובר לטעמי באכיפה בררנית ומן הראוי היה לנהוג בנאשם כיתר האוטובוסים הציבוריים ברחבי הארץ ולא לייחס לו את העבירה האמורה.

34. לאור האמור, שיקולים של צדק והגינות תומכים בזיכוי הנאשם מהעבירה גם אם נתקיימו בעניינו יסודות העבירה של הסעת נוסעים מעל המותר.

סייגים לאחריות פלילית

35. הסייגים לאחריות הפלילית, הקבועים בפרק ה1 בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ובהם צורך וזוטי דברים, באים להסיג את אחריותו הפלילית של אדם אשר ביצע לכאורה מעשה המהווה עבירה, אלא שהמעשה בוצע בנסיבות שיש בהן כדי לנטרל את הפסול הגלום במעשה. בהתאם, סייגים אלו מבטאים איזון עדין ביותר בין האינטרס הציבורי של השלטת שלטון החוק והאינטרס הפרטי במניעת פגיעה שלא כדין באדם עצמו או בזולתו.

36. נקבע בפסיקה כי "**מתעורר הצורך לבחון, כל עניין בנסיבותיו, האם הפעולה חוסה תחת אחת ההגנות האמורות, וזאת בהתאם לקריטריונים הקבועים בדין**". ע"פ 6392/07 **מדינת ישראל נ' שמואל יחזקאל** (פורסם בנבו, 30.04.08).

37. אבחן להלן האם עומדת לנאשם כטענתו הגנה כלשהי בהתאם לדין.

הגנת "הצורך"

38. בהנחה שהנאשם אכן הסיע את הילדים במספר העולה על המותר, הרי בנסיבות העניין כאשר נשקפה לאותם ילדים סכנה מוחשית של פגיעה חמורה מידי האבנים או מהירי והגז המדמיע שהיה במקום, עומדת לנאשם לטעמי הגנת הצורך.

39. לאמור, האילוץ שבגינו העלה הנאשם את הקטינים לאוטובוס, מקים לו לטעמי הגנה מפני אחריות פלילית מכוח סייג הצורך, הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין אשר קובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היה לו דרך אחרת אלא לעשותו".

לצורך החלת סייג "הצורך" נדרשים חמישה תנאים מצטברים:

א. מיידיות - שהמעשה היה דרוש באופן מיידי;

ב. הגנה על אינטרס מוגן- הצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו;

עמוד 6

- ג. סכנה מוחשית של פגיעה חמורה;
- ד. הסכנה נובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה;
- ה. סבירות- לא הייתה דרך אחרת אלא לעשותו.
40. כאמור, סייג זה דורש סבירות ומידתיות (ראו: ע"פ 6392/07 **מדינת ישראל נ' שמואל יחזקאל** (פורסם בנבו, 30.04.08), והוא יחול רק כשמדובר במעשה "**שהיה דרוש באופן מיידי**" ו"לא הייתה לו דרך אחרת אלא לעשותו".
41. בית המשפט קבע כי "**התנאי כי הפעולה נדרשה באופן "מיידי" מהווה תנאי מרכזי של הסייג, ולפיכך אילו היתה שהות להתארגנות אחרת להצלה - שהיא היפוכה של דרישת המיידיות - יישמם הבסיס מתחת לצידוק יישום הסייג (י' קדמי על הדין בפלילים - חוק העונשין (חלק ראשון, 2012), בעמ' 652)** (ראו: ע"פ (י-ם) 47045-11-12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.04.15).
42. בענייננו, הילדים עלו לתוך האוטובוס בעת שהחל יידוי האבנים והשימוש בירי וגז מדמיע ולנאשם לא הייתה דרך פעולה אחרת אלא לאפשר עליית הילדים שכן, אחרת תיגרם להם סכנה מוחשית בין אם מיידוי האבנים ובין אם מהירי והגז המדמיע.
- האם הייתה לנאשם דרך אחרת למנוע את הסכנה להצלת חייהם של הילדים? שאלה זו נגזרת גם מתפקידו של הנאשם. תפקידו הוא נהג אוטובוס ציבורי וככזה עליו להסיע את הנוסעים למקום מבטחם. כאשר נהג אוטובוס עוצר בתחנה המיועדת להעלאת נוסעים, וכי במקום מצויים ילדים (יש לזכור בגילאי גן) שבהשגחתם במקום קיימת סכנה מוחשית של פגיעה חמורה, חלה עליו חובה לדאוג לשלומם ולביטחונם ואם הם עלו לאוטובוס, גם אם במספר העולה על המותר להסיע באוטובוס, הרי חובה עליו למנוע את הסכנה ולא לדרוש מהם לרדת מהאוטובוס.
43. גם אם תאמר שמדובר בספק הגנת הצורך - הרי הנאשם צריך ליהנות מספק זה שכן סעיף 34כב(ב) לחוק העונשין קובע כי "**התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג**".
44. השוטר בעצמה אישרה בעדותה כי באזור היה שימוש באמצעי פיזור הפגנות שככל הנראה היה כתוצאה מיידוי אבנים ואשר גרם לסכנה מוחשית של פגיעה חמורה בחיי הקטנים. די בראיות אלה שהציג הנאשם שיש בהן כדי להקים ספק באשר לקיומו של סייג לאחריות פלילית. עתה, נטל השכנוע עובר לתביעה להראות שלא התקיימו התנאים הקבועים ליישום של הסייג (ראו: ע"פ 4675/97 **רוזוב נ' מדינת ישראל**, פד"י נג(4) 337) והמאשימה לא עמדה בנטל זה.
45. לאור האמור, השתכנעתי כי עלה בידי הנאשם להקים ספק באשר לקיומה של הגנת הצורך, והמאשימה לא עמדה בנטל השכנוע להפריכו.

זוטי דברים

46. סייג נוסף לאחריות פלילית קבוע בסעיף 34ז לחוק העונשין, המכונה "זוטי דברים", אשר קובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

47. הוראה זו מאפשרת ליטול ממעשה את פליליותו בשל היותו "חסר משמעות" מן ההיבט של "האינטרס הציבורי"; וזאת - על אף שפורמאלית נתקיימו יסודות העבירה ומן ההיבט הטכני העבירה נעברה. הנזק הכרוך בעבירה שנעברה ל"עניין הציבורי" הוא כה פעוט, שפליליות המעשה "נאלמת" (י. קדמי, **על הדין בפלילים**, כרך א', תשס"ה, מהד' מעודכנת, 04 עמ' 555).

48. לצורך החלת סייג זה נדרשים ארבעה תנאים מצטברים לקיומה של **"זוטי דברים"**:

א. טיב המעשה;

ב. נסיבותיו;

ג. תוצאותיו;

ד. האינטרס הציבורי.

בחינתו של המעשה לאור התנאים הללו אמורה להוביל למסקנה אם במעשה קל ערך עסקין (ראו: עפת (י-ם) 61444-02-15 **גליק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.03.15)).

49. במקרה דנן, המעשה של הנאשם שלפיו הסיע נוסעים מעל המותר, כאשר באותם נסיבות, הם עלו לאוטובוס תוך בריחה ממקום מסוכן, וכאשר מדובר בילדים קטנים שהישארותם במקום או הורדתם מהאוטובוס עלולה הייתה לגרום להם סכנה מוחשית, הינו מעשה ראוי והאינטרס הציבורי רואה במעשיו כמעשה קל ערך.

50. לאור האמור, אני קובע כי הנאשם חוסה תחת הגנת "זוטי דברים" שמזכה אותו מהעבירה הנ"ל.

לסיכום

51. **לאור המקובץ לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.**

ניתנה היום, ט' שבט תשע"ח, 25 ינואר 2018, במעמד הנוכחים.